

Landelijke campagne

In Nederland heeft vijf procent van de bevolking een taalontwikkelingsstoornis. Het uit zich bij iedereen anders. De een heeft vooral moeite met het begrijpen van taal, de ander met praten. Wat veel jongeren het ergst vinden, is dat taalontwikkelingsstoornissen zo onbekend en onzichtbaar zijn. Want daardoor voelen ze zich niet begrepen en erkend. Om hier verandering in te brengen, doen jongeren in onze landelijke campagne op verschillende manieren hun verhaal, via posters, filmpjes en artikelen. De campagne gaat officieel van start in 2014.

Meike (24) kijkt trots in de lens van de fotograaf. Ze doet mee aan een landelijke campagne van Kentalis om 'de taalontwikkelingsstoornis' (TOS) meer bekendheid te geven. Want juist die onbekendheid is voor veel jongeren zo moeilijk, weet Meike. "Ik heb ook lang gedacht dat ik de enige was."

'Je ziet niet aan de buitenkant wat ik heb'

Op de basisschool voelde Meike zich thuis. "Dat was eigenlijk de enige periode dat ik het op school goed had. Ik had een vriendin waarmee ik altijd naar school liep, zij betrok mij bij de anderen." Als ze terugdenkt aan de middelbare school, roept dat vooral negatieve gevoelens op: "Je moet steeds van klas naar klas lopen en hebt veel leraren en nooit een vaste groep. Ik ben wel sociaal, maar vind het moeilijk om me ergens bij te voegen, vooral bij groepen. Ik houd meer van één op één. Het was denk ik te druk voor mij. Buiten school had ik al wel wat vrienden met wie ik optrok."

Misverstanden

"Ik had in een nieuwe klas wel altijd snel vrienden, maar dat ging gauw over als ze mij beter leerden kennen. Dan zien ze meer de beperkingen en komen er misverstanden. Dat is ook zo moeilijk aan een taalontwikkelingsstoornis: je ziet niet meteen aan de buitenkant wat ik heb."

Meike weet zelf heel goed waar ze wel en geen moeite mee heeft. "Als ik iets in een groep moet vertellen, dan kom ik er niet altijd uit. Dan zeg ik het soms maar niet en dat is best frustrerend. Ik denk dat dat je ook stil maakt. Op school was ik een stil meisje en ook wel onzeker."

'Op school was ik best wel onzeker'

Doorzetter

Meike is een echte doorzetter. Ondanks stages die misliepen, rondde ze haar studie helpende zorg en welzijn af. "Mijn droom is om ooit ook mbo niveau 3 te halen. **Ik heb doorzettingsvermogen**, ik hoop dat het gaat lukken." Sinds kort werkt Meike als helpende bij Kentalis met mensen die doofblindheid en autisme hebben. "Dit past goed bij mij, ik werk veel één op één met de mensen. Dat vind ik fijner dan groepswork. In een groep gebeuren onverwachte dingen, je moet overzicht hebben en er zijn veel prikkels. Dat vind ik moeilijk. Ik hoop dat dit werk goed blijft gaan en dat ik misschien nog verder kan leren."

Een jaar geleden ging Meike uit huis: nog een mijlpaal voor haar. Ze woont in een modern ingericht huis in het Noord-Brabantse Lith. "Mijn ouders hebben mij altijd gesteund, ze wilden het beste voor me. Ik ben lang heel afhankelijk geweest van mijn ouders. Daarom wilde ik al best vroeg zelfstandig worden. Dat vonden mijn ouders leuk. Het bevalt mij heel goed in dit huis. Mijn vader helpt mij nog wel met de financiën als ik lastige brieven krijg."

Meer bekendheid

Meike pleit voor meer bekendheid voor taalontwikkelingsstoornissen. "Ik dacht namelijk altijd dat ik de enige was. Maar door veel te googelen ontdekte ik wát ik heb en dat er lotgenoten zijn. Die heb ik altijd gemist. Op school vroeg ik wel eens naar lotgenoten, maar ze wisten het niet. Nu ga ik naar de bijeenkomsten van SpraakSaam. Ik zit in het bestuur en help dingen organiseren. Ik zoek niet per se nieuwe vrienden, want vrienden heb ik al. Maar het is **fijn om ervaringen uit te wisselen**, want dat kun je niet met mensen die geen TOS hebben." ■